

Csonka Eszter 9.a

Kettőezerötben éltem meg az első telem,
Kisded voltam, édesanyám még bent játszott velem.

Teltek az évek, és mikor már tudtam az eszem,
Hóembert, angyalt csináltuk, kapkodtam a fejem.

Mennyi lehetőség, és milyen szép is a tél,
Karácsonykor együtt van a család, ez mindennél többet ér.

Ezért várom a telet évről évre jobban,
Amint beköszönt a december, a szívem megdobban.

Szent este napján is jobb a családi vacsora,
A szeretetre alapozunk, nem pedig a vagyónra.

Ahogy a csizmám alatt a friss hó ropog,
A hidegben szívünk szeretettől dobog.

Szép a tavasz, és bulis minden nyár,
De a tél az, amit minden gyerek vár.
A szeretet ünnepe, és a gyönyörű tájak,
A karácsony szelleme átjár minden házat.

Kovács Izabella 10b

Menedék

Szem becsuk, képzelet kinyit.
Hol lennék vajon, ha nem itt?
Tán a hegyen egy kabinban,
Kabátban hisz ott hideg van.
Bár szívesen futnék a mezőn,
De csak ha szemerkél az eső.
Vicces, nem tudok elég jó helyet,
Nem tudok, míg nem vagyok veled.

“Hová mennél ha lehetne?”
Kérditek tőlem érdeklődve.
De a válasz nem egy hely, nem,
Nem a mezőn, sem a hegyen.
Nem kabinban és nem esőben.
Csak akkor jó, ha kéz a kézben,
Így az utam csak egy felé vezet,
Addig megyek, míg nem vagyok veled.

De ha hozzád odaérek,
Megtalálom a menedékem.
Így már jó bárhol, akárhol,
Akár közel, akár távol.
Kabinban a hegyen veled,
Kabát nélkül csíp a hideg.
Egy mezőn szaladni együtt,
A nap is már hétágra süt.

Képzelet becsuk, szem kinyit.
Hol leszünk holnap? Mert nem itt.
Menjünk erdőbe vagy le a partra.
A kapás ma legyen egy harcsa.
Minden nap máshol az igazi,
Melletted igazán jó álmodozni.
De itt ülök egy iskolapadban,
Amibe a neved belekapartam.

Boda Nóra

Csend van, pedig én hangosan kiabálok
Nem hallják a hangom, akármit csinálok
Elbújni tudnék, vagy elveszni a ködben
Nem ismerek senkit, ki onnan kivezetne

Elszállni a széllel, messze el a tájba
Alkotni valami újat a világnak
Akár egy elfelejtett régi dallam
Úgy szállnék én is a morajló zajban

Csak aludni akarok
Álmodni nagyokat
Apró csodákat, mi tettvágyat hasogat
Boldogan élni, boldogan kelni
Este megbánás nélkül lefeküdni

A világ tetejét tudnám elérni, de ahhoz még előbb tanulok repülni

Ritkán látom a fényt az alagút végén
A sötétbe lépvén keresem a békém
Biztos az a fal, ami körülvesz engem
De úgy érzem, mintha megfojtana közben

Akarom, hogy láss, közben el akarok tűnni
Akarom a sikert, de névtelenül élni
Úgy érzem, néha szétszakít az élet
Nem bírom én már ezt a kettősséget

Csak aludni akarok
Álmodni nagyokat
Apró csodákat, mi tettvágyat hasogat
Boldogan élni, boldogan kelni
Este megbánás nélkül lefeküdni

A világ tetejét tudnám elérni, de ahhoz még előbb tanulok repülni

A jövő történelme

A magyar küzd, a magyar meg nem áll soha
Múltunk akár fényvesztett gyönygszemek sora

Büszkék lehetünk,
annak kéne lennünk,
Hogyha visszanezzük mindazt mit átélünk

A tanulás a kulcs, hogy múltunk tisztuljon csökönyös fejekben
Hogy oly bátrak lehessünk mint őseink a szovjetekkel szemben

Mondani könnyű, hogy tenni bármit nehéz
De megtenni az, mi bátorságot idéz

Kérlek légy hát bátor, ébredj fel végre
Hadd legyen hazád egyszer rád is büszke

Csonka Eszter 9.a

Kettőezerötben éltem meg az első telem,
Kisded voltam, édesanyám még bent játszott velem.

Teltek az évek, és mikor már tudtam az eszem,
Hóembert, angyalt csináltuk, kapkodtam a fejem.

Mennyi lehetőség, és milyen szép is a tél,
Karácsonykor együtt van a család, ez mindennél többet ér.

Ezért várom a telet évről évre jobban,
Amint beköszönt a december, a szívem megdobban.

Szent este napján is jobb a családi vacsora,
A szeretetre alapozunk, nem pedig a vagyonra.

Ahogy a csizmám alatt a friss hó ropog,
A hidegben szívünk szeretettől dobog.

Szép a tavasz, és bulis minden nyár,
De a tél az, amit minden gyerek vár.
A szeretet ünnepe, és a gyönyörű tájak,
A karácsony szelleme átjár minden házat.

Kovács Iza

Menedék

Szem becsuk, képzelet kinyit.
Hol lennék vajon, ha nem itt?
Tán a hegyen egy kabinban,
Kabátban hisz ott hideg van.
Bár szívesen futnék a mezőn,
De csak ha szemerkél az eső.
Vicces, nem tudok elég jó helyet,
Nem tudok, míg nem vagyok veled.

“Hová mennél ha lehetne?”
Kérditek tőlem érdeklődve.
De a válasz nem egy hely, nem,
Nem a mezőn, sem a hegyen.
Nem kabinban és nem esőben.
Csak akkor jó, ha kéz a kézben,
Így az utam csak egy felé vezet,
Addig megyek, míg nem vagyok veled.

De ha hozzád odaérek,
Megtalálom a menedékem.
Így már jó bárhol, akárhol,
Akár közel, akár távol.
Kabinban a hegyen veled,
Kabát nélkül csíp a hideg.
Egy mezőn szaladni együtt,
A nap is már hétágra süt.

Képzelet becsuk, szem kinyit.
Hol leszünk holnap? Mert nem itt.
Menjünk erdőbe vagy le a partra.
A kapás ma legyen egy harcsa.
Minden nap máshol az igazi,
Melletted igazán jó álmodozni.
De itt ülök egy iskolapadban,
Amibe a neved belekapartam.

Fábián Luca

Angyal

Valami hiányzik, ami eddig megvolt még,
Elment tőlünk valaki, aki közöttünk élt.
Egy hete már, hogy megváltozott minden,
Szívünk egy darabját magaddal vitted.
Nem kell már levinni, hogy sétálj egy nagyot,
Nem hallunk már éjjel mindenféle hangot.

Körmeid a parkettán többé nem kopognak,
S a székek ide-oda már rég nem mozognak.
Elmentél oda, ahol nincs már semmi fájdalom,
Édes kicsi tested már csak fotókon láthatom.
Néha még kereslek, várom, hogy haza várj,
S amég ki nem jövök hozzád, a kerítés előtt állj.

Jól esne, ha néha orroddal böködnél,
Ha minden mozgó tárgyat össze-vissza löködnél.
Tizenhatodik születésnapod már nem tölthetted velünk,
Már csak úrnádat simogathatja két kicsi kezünk.
Remélem, hogy jó helyen vagy, nem fáj már semmi,
Rossz belegondolni, hogy érted nem tudtunk többet tenni.

Most már örökre megpihentél, angyalként élsz már,
Családod sose feled és örökké ide, otthonodba vár.